

kjovene yngle jo en Gang om Aaret; de yngle kolonivis og lægge pr. Par 2 Æg. Skulde man regne med, at der kom Fugle ud af alle disse Æg, og at de saa stadig parrede sig i samme Forhold, vilde der i Løbet af 5 Aar, sely om der nu kun er 40 Fugle deroppe, være 1,280 Fugle, og regner man med samme Forhold, vilde der om 10 Aar være 40,960. Jeg ved meget vel, at saaledes kan man ikke absolut regne — en hel Del gaar i Spaanerne, siger et æret Medlem, og det er vist meget rigtigt — men i alt Fald vil der kunne blive et stort Antal Fugle, dersom man freder dem i 10 Aar. Jeg har herefter ment, at man skulde søge at fremme Lovforslaget hurtigt, og at det muligvis ikke var til nogen Nytte at lade det gaa i Udvalg, men en Ændring om at forandre Tidsrummet for Fredningen fra 10 til 5 Aar har jeg i alt Fald for mit Vedkommende i Sinde at stille, og jeg kan heller ikke indse, at der kan være noget som helst til Hinder for, at den højtærede Justitsminister kan gaa ind paa denne Tanke. Sagen vil jo saa om 5 Aar igen staa i Lovgivningens Haand paa ny og saa kan der tages ny Bestemmelse. 5 Aar ville være tilstækkelige til at vise, om Fuglen kan formere sig saa stærkt, at den paa ny skulde kunne blive skadelig efter dette Tidsrums Forløb. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Alberti: Jeg kan i al Almindelighed give min Tilslutning til den Udtalelse, vi i Gaar hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), hvori han beklagede sig over, at vi her i Tinget fik forelagt vigtige Lovforslag med Forlangende om at fare dem igennem i ganske overordentlig Hurtighed. Derimod maa jeg sige, at jeg fandt, at den Beklagelse, han saaledes fremkom med, var ikke saa ganske paa sit Sted lige over for det Lovforslag, som i Gaar var til Behandling. I den sidste Maanedstid eller mere have vi jo nemlig allesammen vidst, at Konverteringen svævede over vore Hoveder. Derimod er der ingen af os, der har vidst eller drømt om, at Storkjoven svævede over os, og at den saa pludselig vilde slaa ned her i Tinget og sætte vor Arbejdsevne og vor Tankeevne i Bevægelse. Det forekommer nu mig, at det er meget uheldigt, at et Lovforslag af den Betydning, som jeg tror, dette Lovforslag har, skal saaledes jages gennem Lovgivningsmagten. Den højtærede Minister maa paa ingen Maade tro, at jeg ønsker at spænde Ben for det

foreliggende Forslag, men paa den anden Side vil han jo dog have nogen Sympati for mine Betæneligheder, naar han husker paa, at Valgdagen nærmer sig, da vi skulle staa Ansigt til Ansigt med Vælgerne og staa til Regnskab for, hvilke Sager vi have givet vor Stemme. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, hvorledes vi her ville kunne klare os lige over for Vælgerne, hvis vi saaledes uden videre jage denne Sag igen. Det forekommer mig af to Grunde at være en temmelig farlig Sag, om end jeg indrømmer, at jeg paa det ene af Punkterne er bleven lidt beroliget af det ærede Medlem, der nys havde Ordet, saafremt da de Oplysninger, han er fremkommen med, ere rigtige. Jeg mener nemlig dels, at dette Lovforslag støtter sig paa et meget farligt Princip, og dels, at det, hvis det gaar igennem, vil kunne blive til stor Skade for Færøerne. Jeg havde fra først af tænkt mig, at det muligvis kunde forvolde Færøernes fuldstændige Ruin, men i den Henseende er jeg bleven lidt beroliget, hvis de Oplysninger, det ærede Medlem fremkom med, ere rigtige. Jeg mener nemlig, at det er et meget farligt Princip, hvis man gaar til at beskytte skadelige Dyr blot i Videnskabens Interesse. Det forekommer mig, at Videnskabens Fordringer fuldstændig vilde ske. Fyldest, hvis de skadelige Dyrearter, for hvis Uddøen der kan være Fare, hurtigst muligt bleve indfangede og tjente Videnskaben, saa længe de vare i Live, samt derefter bleve udstoppede og opbevarede, saa længe de kunne holde. Naar imidlertid Videnskaben kommer og forlanger, at man skal frede om skadelige Dyreracer, blot for at det kan vides, at der et eller andetsteds i Danmarks Riger og Lande findes et saadant Dyr, forekommer det mig, at Videnskaben stiller alt for store Fordringer. Sagen er jo nemlig den, som det jo ogsaa fremgik af de Udtalelser, det ærede Medlem kom med, at denne Storkjove ingenlunde er noget nyttigt Dyr, men tværtimod er et skadeligt Dyr, og Beboerne paa Færøerne have jo ogsaa, som han sagde, i en Række af Aar søgt at udrydde den paa Grund af den Skade, den forvoldte. Den er blandt Fuglene en Eventyrer og Stratenrøver af en højst uhæderlig Livsvandel. Den holder ikke af at arbejde selv, men naar den ser, at en honnet Maage har fanget en Fisk, saa farer den, imod den stakkels Maage og tvinger den til at slippe sin lille Fisk, hvorpaa den sluger denne i sig. Og naar den er færdig med det, tilbringer den sin Frihed med ulovlig Jagt, idet den ødelæg-